

Sygn. akt VI Ka 346/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2014r.

sprawy **K. B.**

oskarżonego z art. 263 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 1871/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. B. w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary grzywny na okres próby wynoszący 1 (jeden) roku,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 346/14

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że:

w okresie od dnia 4.05.2012r. do dnia 15.10.2013r. w J.woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną myśliwską w postaci sztucera nr (...), kal. (...) oraz amunicję do tej broni, oraz w okresie od dnia 16.06.2012r. do dnia 15.10.2013r. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną bojową w postaci wskazanego powyżej sztucera oraz pistoletu nr (...), kal. (...) mm oraz amunicję do tej broni,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 1871/13:

I. uznał oskarżonego K. B. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż czynu tego dopuścił się w okresie od dnia 26.07.2013r. do 15.10.2013r., tj. czynu z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art.

263 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych każda;

II. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...);

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił wystawcy dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...);

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził w całości od oskarżonego K. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 330zł, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 200zł opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając, iż:

1. wyrok wydany został na podstawie „nieprawnej konstrukcji zarzutu w tej sprawie”, tj. wyroku z dnia 5 października 2011r., którego wykorzystanie w tej sprawie do sformułowania zarzutu przez prokuratora potwierdziło, że prawo może działać wstecz;

2. wyrok zapadł przy wykorzystywaniu dokumentów, które zdaniem skarżącego potwierdzają nieprawdę;

3. Sąd w czasie trwania kolejnych rozpraw nie wziął pod uwagę „merytorycznie przedstawianych tłumaczeń skarżącego co do postawionych mu zarzutów tak przez Prokuraturę, jak i Komendanta Głównego Policji i Komendanta Wojewódzkiego Policji”;

4. wyrok wydany w tej formie jest wyrokiem niesprawiedliwym z punktu widzenia prewencji ogólnej, a także celów wychowawczych, czy korzystnych dla społeczeństwa, a wręcz w tym przypadku wyrok ten udowadnia to, że wystarczy nieprawdziwa informacja jaka w tym przypadku przyjęta została, a jednocześnie zbagatelizowana przez ten Sąd Rejonowy II Widział Karny w Jeleniej Górze stwierdzeniem, iż „Nie jest rzeczą sądu ingerowanie w zagadnienie istnienia bądź nieistnienia podstaw prawnych do wydania stosownej decyzji administracyjnej ani też badanie jej słuszności” oraz że „Sąd nie jest uprawniony do oceny prawidłowości decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji cofających oskarżonemu pozwolenie na broń myśliwską (k. 10) oraz palną (k. 11)” może doprowadzić do skazania. Zdaniem skarżącego takie postępowanie Sądu jest społecznie nie do zaakceptowania i wysoce szkodliwe, podważające praworządność działania państwa;

5. wyrok wydany został z naruszeniem zasady wyjaśniania wszelkich wątpliwości jakie wynikają w czasie rozprawy na korzyść oskarżonego.

Chociaż skarżący, podnosząc powyższe zarzuty, nie sprecyzował, czego się domaga, z treści wniesionej apelacji i kierunku zaskarżenia wywnioskować można, iż wnosi on o uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionowała zasadność przypisanego mu czynu, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, iż przedmiotem kontroli w instancji odwoławczej w niniejszym postępowaniu jest prawidłowość przypisania oskarżonemu występku polegającego na posiadaniu broni palnej i amunicji bez wymaganego zezwolenia, tj. czynu z art. 263 § 2 k.k., nie zaś ocena przeprowadzonego wobec K. B. postępowania administracyjnego w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni.

Prawidłowe ustalenia faktyczne, prowadzące do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu Sąd Rejonowy oparł przede wszystkim na dokumentach z prowadzonych postępowań administracyjnych w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń palną myśliwską i bojową, tj. decyzjach Komendanta Wojewódzkiego Policji oraz Komendanta

Głównego Policji, wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, a także protokołach przeszukania, oględzin i zajęcia rzeczy oraz wyjaśnieniach oskarżonego. Sam przebieg postępowania administracyjnego, w wyniku którego zapadła decyzja ostateczna o cofnięciu K. B. pozwolenia na posiadanie broni, nie był kwestionowany przez oskarżonego, podważał on jednak prawidłowość i zasadność wydanych decyzji utrzymując, iż do momentu przeszukania i zatrzymania sztucera i pistoletu, był on w ich legalnym posiadaniu.

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, decyzją z dnia 5 marca 2012r. (k. 10) Komendant Wojewódzki Policji we W. cofnął K. B. pozwolenie na broń palną myśliwską w celu łowieckim w ilości jednej sztuki, zaś decyzją z dnia 2 kwietnia 2012r. (k. 11) – pozwolenie na broń palną bojową w celu ochrony osobistej w ilości jednej sztuki. Od decyzji tych oskarżony odwołał się do Komendanta Głównego Policji, który decyzjami z dnia 4 maja 2012r. oraz 14 czerwca 2012r. utrzymał w mocy zaskarżone decyzje Komendanta Wojewódzkiego Policji, które stały się ostateczne. Kontrola prawidłowości przeprowadzonych postępowań należała do właściwości Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który wyrokami z dnia 18 grudnia 2012r., sygn. akt II SA/Wa 1545/12 (k. 32) oraz II SA/Wa 1282/12 (k. 33) oddalił skargi wniesione przez oskarżonego na powyższe decyzje. Następnie K. B. złożył datowany na 17 maja 2013r. wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 marca 2012r. i 2 kwietnia 2012r. do Komendanta Głównego Policji, który decyzjami z dnia 19 lipca 2013r. (k. 17-20) odmówił stwierdzenia nieważności tych decyzji.

W związku z utratą uprawnień do posiadania broni palnej bojowej i myśliwskiej, oskarżony pismem z dnia 18 czerwca 2013r. został zobowiązany do dostarczenia dokumentów stwierdzających zbycie broni bądź jej złożenie wraz z amunicją do depozytu KWP lub na złom wraz z „pozwoleniem na broń” w terminie 3 dni od doręczenia niniejszego pisma pod rygorem wszczęcia postępowania w przedmiocie popełnienia przestępstw z art. 263 k.k. (k. 6). Pismo to oskarżony odebrał w dniu 26 czerwca 2013r., jednak nie zastosował się do treści wezwania. Sąd Rejonowy przypisał K. B. popełnienie zarzucanego mu czynu w okresie od dnia 26 lipca 2013r., uwzględniając wskazany w art. 22 ust. 3 ustawy o broni i amunicji termin 30 dni od doręczenia oskarżonemu wezwania do zdania broni, do dnia 15 października 2013r., kiedy to w wyniku przeprowadzonego przeszukania w miejscu zamieszkania oskarżonego zabezpieczono broń myśliwską oraz broń palną bojową wraz z amunicją i dokumentami.

Chociaż, jak już wspomniano, kontrola prawidłowości wydanych decyzji administracyjnych nie leży w kompetencji Sądu Okręgowego, to jednak ze względu na treść podnoszonych przez skarżącego zarzutów, koniecznym jest odniesienie się do podstawy prawnej wydanych decyzji, które kwestionuje oskarżony.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy o broni i amunicji, pozwolenie na broń cofa się osobom skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ K. B. został skazany prawomocnym wyrokiem w sprawie II K 1221/11 za umyślne przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń, w razie zrealizowania przesłanek określonych w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, w obowiązującym stanie prawnym ma charakter obligatoryjny i zawsze skutkuje uznaniem takiej osoby za stanowiącą zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Nie ma zatem racji skarżący podnosząc, iż poza stwierdzeniem skazania prawomocnym orzeczeniem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, koniecznym było również ustalenie, czy osoba taka stanowi zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Ustawodawca obecnie nie przewiduje możliwości zachowania pozwolenia na broń osobie skazanej za przestępstwo umyślne (por: wyrok WSA w Warszawie z dnia 13.03.2013, II SA/Wa 1830/12, LEX nr 1303057), chociaż było to możliwe przed nowelizacją ustawy o broni i amunicji, która weszła w życie 10 marca 2011r.

Także zastosowanie art. 15 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy o broni nie stanowi – wbrew twierdzeniom skarżącego – złamania zasady, iż prawo nie działa wstecz. Co prawda powołany przepis wymienia kategorię osób, którym nie wydaje się pozwolenia na broń, jednakże w art. 18 powołanej ustawy, który określa przesłanki cofnięcia pozwolenia na broń, w pkt 1 ust. 2 zawarte jest odesłanie do art. 15 ust 1 pkt 2-6. Tym samym określone w nim przesłanki dotyczą nie tylko osób, które starają się o wydanie pozwolenia na posiadanie broni, ale również tych, którym pozwolenie takie wydano, a następnie pojawiły się okoliczności uzasadniające cofnięcie tego pozwolenia. Nie oznacza to jednak, iż oskarżony nigdy nie był w legalnym posiadaniu broni.

Z kolei podstawą decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń nie był – wbrew twierdzeniom oskarżonego – art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy o broni i amunicji, czyli przemieszczanie się z rozładowaną bronią albo noszenie broni w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego, a właśnie przepis art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 2–6 wskazanej ustawy.

Odnosząc się do wyroku z dnia 5 października 2011r. w sprawie II K 1221/11, do którego oskarżony nawiązywał w wywiezionej apelacji zauważyć należy, iż do znamion czynności sprawczej przypisanego K. B. czynu z art. 178a § 2 k.k. należało prowadzenie na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu innego pojazdu niż mechaniczny, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Znamiona tego czynu oskarżony wyczerpał, kierując rowerem po drodze publicznej w dniu 29 maja 2011r. o godz. 23.35 w J. przy ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,63 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co stanowiło przestępstwo umyślne, za które Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze prawomocnym wyrokiem z dnia 5 października 2011r. w sprawie II K 1221/11 wymierzył mu karę grzywny. Niesłusznie jednak skarżący odnosi fakt tego skazania do przemieszczania się z bronią w stanie nietrzeźwości, ani nie było mu zarzucane ani nie zostało mu przypisane powołanym wyrokiem.

Nie ma także racji oskarżony twierdząc, iż tak długo, jak dysponował on legitymacją posiadacza broni, był on w jej legalnym posiadaniu. Powoływana przez K. B. legitymacja jest jedynie potwierdzeniem przysługującego mu uprawnienia, a nie dokumentem je statuującym. Prawnie relewantna w tym przypadku jest decyzja administracyjna wydana przez uprawniony organ i tak, jak decyzja o pozwoleniu na posiadanie broni jest podstawą do wydania legitymacji, tak cofnięcie pozwolenia na broń skutkuje koniecznością jej oddania wraz z legitymacją. Zgodnie bowiem z art. 18 ust. 8 ustawy o broni i amunicji osoba, której cofnięto pozwolenie na broń, dopuszczenie do posiadania broni lub której unieważniono kartę rejestracyjną broni, jest zobowiązana - w terminie 7 dni od dnia otrzymania ostatecznej decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń, dopuszczenia do posiadania broni lub unieważnienia karty - zwrócić dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni i amunicji do właściwego organu Policji.

Niezależnie od stanowiska oskarżonego, konsekwentnie podważającego prawidłowość wydanych decyzji administracyjnych przez Komendanta Wojewódzkiego Policji i Komendanta Głównego Policji, przedmiotem prawnokarnej oceny jest obiektywny stan posiadania przez K. B. broni palnej w czasie, kiedy mimo doręczenia mu ostatecznej decyzji administracyjnej o cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni, uchylał się on od obowiązku jej oddania. Penalizowane "posiadanie" może polegać na nielegalnym - aktywnym - wejściu w posiadanie, np. zabraniu, broni lub amunicji, jak i nieoddaniu broni, na którą ktoś utracił zezwolenie (por. Z. Cwiąkański (w:) Kodeks karny..., red. A. Zoll, t. 2, 2013, s. 1433-1434; postanowienie SN z dnia 24 września 2009 r., II KK 170/09).

Słusznie natomiast stwierdził Sąd Rejonowy, powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2001r. w sprawie V KKN 273/01, iż ustawodawca kryminalizuje posiadanie broni mimo braku decyzji administracyjnej zezwalającej na jej posiadanie, nie jest zaś rzeczą sądu ingerowanie w zagadnienie istnienia bądź nieistnienia podstaw prawnych do wydania stosownej decyzji administracyjnej, ani też badanie jej słuszności.

Sąd Odwoławczy nie widzi natomiast ponownej potrzeby odnoszenia się do kwestii odpowiedzialności oskarżonego za wykroczenie z art. 51 ust. 2 pkt 1 Ustawy o broni i amunicji, skoro było to już przedmiotem rozważań Sądu I instancji / str. 4 uzasadnienia Sądu Rejonowego/.

Sąd Odwoławczy nie widzi natomiast ponownej potrzeby odnoszenia się do kwestii odpowiedzialności oskarżonego za wykroczenie z art. 51 ust. 2 pkt 1 ustawy o broni i amunicji, skoro było to już przedmiotem rozważań Sądu I instancji (str. 4 uzasadnienia Sądu Rejonowego).

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje zastosowaną wobec oskarżonego instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie mu – zamiast przewidzianej za czyn z art. 263 § 2 k.k. kary pozbawienia wolności – kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 10zł każda. Kara ta, wymierzona zgodnie z zasadami określonymi w art. 53 k.k. oraz art. 60 k.k., w należyтым stopniu uwzględnia winę i stopień społecznej

szkodliwości popełnionego przez K. B. czynu, a także realizuje cele prewencji indywidualnej i szczególnej. Podkreślić należy, że oskarżony nie jest przypadkową osobą, w której posiadaniu znalazła się broń, a pomimo jej nielegalnego posiadania przechowywał ją zgodnie z przepisami.

Sąd Odwoławczy dostrzegł ponadto, mając na względzie właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia, podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary grzywny na podstawie art. 69 i 70 k.k. Biorąc pod uwagę, iż K. B. jest osobą dojrzałą, emerytowanym żołnierzem, który prowadził tryb życia zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, a czyn, za który był skazany wyrokiem w sprawie II K 1221/11 stanowi obecnie wykroczenie, warunkowe zawieszenie wykonania kary wydaje się być wystarczające dla osiągnięcia jej celów, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa przez oskarżonego.

W pozostałej części zaskarżony wyrok nie był dotknięty uchybieniami określonymi w art. 439 § 1 k.p.k., jak również nie był rażąco niesprawiedliwy. Stąd też w pozostałej części podlegał utrzymaniu w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., kierując się zasadami słuszności